

издаваха факлитѣ, блѣщукаха върховетѣ на копията. Прѣдъ всички вървѣше Иуда. Ученицитѣ се завиваха въ своитѣ намѣтала и треперѣха отъ студъ и ужасъ.

Бавно, тихо се приближи тълпата до тѣхъ. Иуда излѣзе напредъ, приближи се до Исуса, цѣлуна го и му каза: „Добъръ вечеръ, учителю!“ Но гласътъ му треперѣше и студениотъ му устни играеха. Исусъ кротко го попита: „Иудо, съ цѣлувка ли предавашъ ти Човѣшкия синъ?“

Иуда нищо не можа да отговори.

Тогавъ Исусъ се обърна къмъ дошлиотъ и ги попита!

— Кого търсите?

— Исуса Назарея — отговориха.

— Азъ съмъ.

При тия думи ужасъ обхвана всички. Тѣ се отдръпнаха и изпопадаха по земята. Сетне, като се посъзвеха, приближиха се отново и Исусъ пакъ ги попита:

— Кого търсите, а?

— Исуса Назарея — отговориха цѣли разтрепери.

— Нали ви казахъ, че съмъ азъ? Ето вземете ме, а тѣхъ оставете — прибави той, като посочваше ученицитѣ си.

Двама войници мълчаливо се приближиха изотзадъ, хванаха Исуса и съ страхъ му вързаха ржцетѣ. Единъ отъ ученицитѣ, Яковъ, съ ужасъ избѣга, а Петъръ и Иванъ, като останаха на нѣколко крачки, спрѣха се, и следъ това надалечъ вървѣха подиръ тълпата, която водѣше въ сѣдилището тѣхния учителъ. . .